

Del af Statens Bestillingsmænd, som manglede Indfødsret, efter givet Paalæg have søgt at erholde den. Naar man gjennemgaa Lovforslagets Motiver, vil det vise sig, at de Regler, som hidtil ere fulgte med Hensyn til Indfødsrets Meddelelse, ogsaa i Aar ere overholdte, om der end hist og her vil findes Afvigelser, som dog ere tilstrækkelig begrundede i de særegne Omstændigheder, som opgives. Afvigelserne ramme nærmest Barigheden af Opholdet her i Landet, og naar jeg skulde dvæle ved et enkelt Nummer, saa maatte det være ved Nr. 37, hvor Opholdet kun er eet Aar; men jeg erkjender, at der ogsaa her er anført Grunde, som tilstrækkelig berettiger Optagelsen. Da jeg imidlertid antager, at Lovforslaget som sædvanlig vil blive henvist til Prøvelse i et Udvalg, skal jeg indskrænke mig til disse saa Bemærkninger og anbefale, at man stemmer for Sagens Overgang til 2den Behandling.

Høft: Ved Behandlingen af Forslaget om Indfødsret forrige Aar saavel her i Thinget som i det andet Thing fremkom der Udtalelser, der gik ud paa, om det ikke vilde være ønskeligt at skjærpe Fordringerne for at opnaa Indfødsret, navnlig for svenske Undersaatter, med Hensyn til hvilke det nu er Reglen, at de, naar de have havt Ophold i 5 Aar her i Landet, i Reglen vilde kunne gjøre sig Haab om at faae Indfødsret. Den ærede sidste Taler, som dengang var Ordfører for Udvalget her, udtalte sig i denne Retning, og den høitærede Indenrigsminister var fuldkommen enig med ham og erklærede, at det var et Spørgsmaal, som det var værd at tage under Overveielse. Og saa i det andet Thing udtalte Ordføreren for det derværende Udvalg, at han ikke vilde finde det rigtigt, at man gav Indfødsret til Personer, om hvem det kunde forudses, at de om kort Tid vilde falde Fattigvæsenet til Byrde. Disse Anskuelser deler jeg fuldkommen, og jeg finder, at det er uheldigt, at man er kommen ind paa at tilstaa navnlig svenske Undersaatter, hvoraf der findes ikke saa ganske saa her i Landet, Indfødsret efter et saa kort Ophold som 5 Aar. Det er endnu mere uheldigt, efter at vi have faaet Konventionen af 26de Juli forrige Aar, der jo hjemler Kommunerne en vis Ret til under visse Betingelser at kunne hjemsende svenske Undersaatter, naar de ikke have været her i Landet i 12 Aar, og naar de falde det Oføfentlige til Byrde. Det Gode, som skulde opnaas ved denne Konvention, bortfalder, forekommer det mig, hvis man meddeler Indfødsret til disse Udlandinge, naar de

kun have været her i 5 Aar. Det forekommer mig endvidere, at et saa kortvarigt Ophold som 5 Aar ikke afgiver tilstrækkelig Garanti for, at vedkommende Person føler sig saa knyttet til Landet, at han kan forventes altid at ville blive her, i det Mindste er det i Reglen ikke Tilfældet med Folk, som leve af deres Hænders Gjerning, og maaske ikke engang betale Skat her, og som iagen vilde drage bort, naar Arbejdet her ophører. Naar jeg her fremsætter disse Bemærkninger, er det paa Grund af de Forhold, der finde Sted i den By, hvor jeg bor, Helsingør; men jeg skal villig indrømme, at Forholdene der maaske ere noget særegne. Vi have en meget stor Arbejderbefolkning i Helsingør, og ikke saa saa Hundreder af dem ere svenske Undersaatter. Det er jo klart, at de blive her kun, saa længe de have Arbejde, og hvis de selv efter at have været her i 5 Aar, skulde miste deres Arbejde, vilde de rimeligvis drage tilbage til Sverrig. Forbindelsen med Sverrig er jo meget let. Reisen er kortvarig og billig, den varer kun en Snæs Minuter, og den koster kun 25 Ore. Naar nu saadanne Personer her havde faaet Indfødsret og efter at være komne tilbage til Sverrig bleve trængende til Fattighjælp, vilde de upaatvivlelig blive sendte tilbage til vor Kommune, hvilket vilde medføre en Byrde for Byen, som var langt over dens Evne. Jeg veed, at en Del af disse Mennesker ønske Indfødsret, og der har allerede været indgivet et Andragende fra en Mand, om hvem der forøvrigt ikke kan siges det allermindste Ufordelagtige, om at faae Indfødsret; han havde været her akkurat i 5 Aar. Den høitærede Indenrigsminister fandt imidlertid ikke Anledning til at bevilge hans Andragende og opføre ham paa Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse. Derfor skyldte vi Borgere i Helsingør den ærede Minister i høi Grad Tak. Vi paastjønne meget den Beslutning, han der har taget, thi det er aldeles sikkert, at hvis det nævnte Andragende var blevet bevilget, vilde det have medført, at over 100 andre Personer, som vare i samme Tilfælde, vilde have ansøgt om at erholde Indfødsret. Det forekommer mig, at efter Konventionen af 26de Juli 1888 kunde der vel nok være Spørgsmaal, om der ikke burde fordres 12 Aars Ophold for at kunne faae Indfødsret, med mindre der kan paapeges særlige Grunde, der kunne give de Paagjældende nogen Frie til at ansøge derom. Hvor der ikke ere saadanne særlige Grunde, og naar Vedkommende hverken har Borgerstab eller maaske ikke engang betaler kommunale Statter og heller ikke eter fast Eiendom, finder jeg, at